

telse til et hensigtsmæssigere Sted end det, hvor den nu ligger, højst uheldigt og upraktisk, som det har været fra første Begyndelse, er der desværre ikke taget Hensyn til, idet man har arbejdet videre paa at udvikle Fiskerihavnen paa det Sted, hvor den nu ligger:

Alle Fiskerne, Repræsentanter for Fiskeriforeningen i Esbjerg og alle fiskerinteresserede have gentaget og gentaget Ønsket om at faa Havnen flyttet ud paa et hensigtsmæssigere Sted, nærmere Løbet, Indsejlingen over Graadyb, og paa et Sted, hvor Pladsen for Vandfornyelsen i Havnen ogsaa vilde være heldigere. Beliggenheden som den er, gør Sejladsen paa Havnen farlig især i Isvintre, og der foreligger i Øjeblikket et Andragende fra Fiskeriforeningen om, at der maa blive stationeret en Damper om Vinteren ved Esbjerg for at assistere Fiskerne i deres Arbejde, idet Besejlingen som sagt er vanskelig og i Isvintre farlig. Forholdene kunne være saadanne, at enten udsættes Fiskerne for at faa deres Fartøjer ødelagte, eller de ere helt hindrede i at fiske, hindrede i at gaa ud og ind. Skal Fiskerihavnen blive liggende der, vil den forøgede Trafik naturligvis forhøje Nødvendigheden af at faa en Damper stationeret der, og en saadan Dampers Nærværelse maa altsaa lægges til Udgifterne ved Havnen. Det er jo klart, at under de stigende Fordringer til Fiskeriets Udvikling her i Landet, maa Fordringerne om at støtte Fiskeriet imødekomes saa meget som muligt. De imødekomes jo hurtigst, bedst og billigst paa det Sted, hvor der allerede er en betydelig Konfluks af Fiskere, og hvor der allerede er en Havn, ved at gøre denne saa hensigtsmæssig som muligt, saa let tilgængelig som muligt og saa lidt farefuld som muligt. Jo større Konfluksen bliver, desto vigtigere er det, at Havnen bliver i enhver Henseende tilfredsstillende, og paa den anden Side, jo bedre Havnen er, desto større Udvikling vil Fiskeriet selvfølgelig faa.

Men dernæst er der ved selve Fiskerihavnens Beliggenhed, som den nu er, og som den foreslaas bibeholdt i Lovforslaget, det uheldige Moment, at fastholde vi dette, saa umuliggøre vi, hvis Fremtiden maatte fordre det, at Trafikhavnen kan faa sin naturlige Udvidelse mod Vest. Fastholde vi Fiskerihavnen paa det Sted, hvor den nu er, og hvor Lovforslaget foreslaar den lagt, vil det sige, at man bliver nødt til at gennemføre det Forslag, som oprindeligt er kommet fra Vandbygningsdirektøren

om Udvidelse af Esbjerg Havn helt ned ad Ribe til. Det er muligt, at der bag dette Forslag ligger den Tanke skjult, at man saaledes vil blive tvungen mod Øst. Naturligvis anerkende vi, at Ministeren har taget Spørgsmaalet op til fornyet Overvejelse, og vi anerkende, at han har forelagt os de forskellige Overslag, som ere foretagne, men jeg maa meget beklage, at vi ikke samtidig med Overslaget over en Havn i Vest have faaet forelagt en Tegning ogsaa over det Forslag. Som Bilag følger kun en Tegning over Forslaget, som det fastholdes af Ministeren med Havnen mod Øst, og det er dog klart, at det er aldeles umuligt for det høje Tings Medlemmer at sætte sig tilbørligt ind i Sagen ved 1ste Behandling, naar vi ikke have en Tegning ledsagende Overslagssummerne, man er jo derved afskaaren fra udførligt at udtale sig om Sagen, og man er let udsat for, at den af Vandbygningsdirektøren fastholdte Plan saaledes ligefrem paaoktrojeres Tinget, hvilket er saa meget mere uheldigt, som den højtærede Minister har lovet, at han vil gaa med til den Plan, som maatte finde Tilslutning paa Rigsdagen. Det er naturligt, at Ministeren maa følge Vandbygningsdirektøren, det kan jeg godt forstaa. Den højtærede Minister, hvis Dygtighed vistnok er almindeligt anerkendt — jeg forstaaer ikke de smaalige Angreb, han i sin Styrelse af Trafikvæsenet er Genstand for —, har jo ifølge sin Fortid ikke haft Lejlighed til særligt at sætte sig ind i de Krav, som Erhvervslivet fordrer, og det er da naturligt, at han støtter sig til en Indstilling fra sin Vandbygningsdirektør. Men Vandbygningsdirektøren er jo dog kun sagkyndig som Ingeniør; Spørgsmaalet om, hvad Udviklingen fordrer, hvad Erhvervslivet fordrer, hvor Havnen bør bygges for videst muligt at fremme Handels- og Skibsfartsinteresser, er en Sag, som Vandbygningsdirektøren i sin Egenskab af Ingeniør ikke kan være nærmere eller mere kompetent til at bedømme end vi andre, som staa midt i Erhvervslivets Gerninger. Naar den højtærede Minister i Fjor anførte til Fordel for den Plan, som Vandbygningsdirektøren havde udført, at han havde været bosat i Esbjerg i 20 Aar, og at han saaledes var særlig sagkyndig, saa skal jeg dertil bemærke, at der kan jo ikke være Tvivl om, at en saadan Mand saavel ved Esbjerg som andre Steder kan bygge hensigtsmæssige Havne, men han er ikke mere kompetent end vi andre til at dømme om, paa hvilket Sted Havnen skal ligge, og i